

det nu, jeg kan i alt Fald godt tænke mig, at vi ogsaa der faa en lang og trættende Forretningsgang. Men hvad der for mig er vigtigere, er, at Forslaget for mig stadig staar som et Tilbageskridt. Da vi fik Grundlovens Løfteparagraf om Offentlighed og Mundtlighed i Retsplejen, kom der som en frisk Aand over Folket, og et af de faa, jeg indrømmer det, temmelig tarvelige Resultater blev den offentlige Politiret. Det der nu foreslaas, er en Tilbagevendende — ikke i Formen, det indrømmer jeg, men i Realiteten — til Politidirektørens Protokol. Det vil i det væsentlige blive en Tilbagevendende til Protokollen fra før 1863, og jeg ser ikke med Glæde, at vi efter saaledes at have hævet Folket til Forventninger, skridtvis igen skulle gaa tilbage til de forældede Tilstande. Dette er i Hovedsagen Forskellen mellem den ærede Justitsminister og mig. Det er nærmest i Opfattelsen af, i Synet paa, hvorledes en By bør ledes, at der er Forskel mellem os. Den ærede Justitsminister siger, at vi jo ere omgivne af Politibestemmelser paa alle Kanter, og dette er fuldstændig rigtigt, saaledes er det. Jeg er for det første ikke sikker paa, at det er heldigt med disse mange Politibestemmelser paa alle Kanter, og dernæst er jeg overbevist om, at det er i høj Grad uheldigt, demoraliserende, aandssløvende og skadeligt for Befolkningen, at vi have et Politivæsen, som forfølger Befolkningen med et Utal af Sager. Dette, at vi hvert Aar have over 20,000 Sager, er over alle Grænser for et rimeligt Polititilsyn med en By. I Udlandets Storbyer faar Folkelivet i ganske anden Grad Lov til at røre sig frit, og jeg mener, at vi skulle se at komme bort fra de mange Politisager og se at komme over dertil, at den Aand er over Politiet, at de ordne Forholdene over for Borgerne uden idelige Politinoteringer og uden ideligt Bødevæsen. Den københavnske Befolkning er jo dog et godmodigt og fredeligt Folkefærd og tillige ganske intelligent. Det skulde undre mig, om ikke et humant Politie ved et jævnt Tilsyn i Mindelighed kunde ordne mange Ting, som nu blive paatalte, saa at man ikke behøvede den Mængde Retsager, der foreligge nu. Jeg tror ogsaa, at det ikke vilde være til Skade for Byen og Folkelivet, om Folk fik Lov til at røre sig med større Frihed. De Bestemmelser, der findes i Politiregulativet, f. Eks. angaaende Børn, ere efter min Opfattelse ganske urimelige. Det er urimeligt, at Børn ikke

maa spille Boldt og Klink paa Gaden, i det hele ikke maa røre sig med Frihed paa Gader, Stræder, Torve, Pladser o. s. v.; alt dette er Tvangsbestemmelser af preussisk Art, som jeg tror, vi ikke skulle udvikle, men tværtimod se at komme bort fra. Derfor er det en anden af mine Indvendinger mod Forslaget, at vi ved dette glide i Retning af Politivang, at vi glide videre i Retning af Politimagt. Det er en af Grundene til min Modstand mod Justitsministerens Forslag. Jeg vil bede ham paalægge sin Politietat en human Aand over for Befolkningen, saa at det kommer bort fra Rapportjageriet og lægger Vægten paa et roligt Tilsyn og en fornuftig Raadgivning. Det vilde medføre, at den offentlige Politiret kunde besørge sit Arbejde uden hverken at faa flere Assessorer eller flere Politifuldmægtige. Jeg er en Modstander af Forslaget og vil bekæmpe det, saa længe jeg kan.

Justitsministeren (Rump): Det er blot en enkelt Ytring af det ærede Medlem, til hvilken jeg finder Anledning til at knytte en Udtalelse. Det ærede Medlem sagde, at Lovforslaget vilde være en Tilbagevendende til Politidirektørens Protokol fra før 1863. Nej, ingenlunde! Før 1863 havde vi Politidirektørens Protokol, for hvilken han i visse Tilfælde kunde kalde Folk og diktere dem Bøder, som de havde at betale, men dermed har dette Lovforslag slet ikke noget at gøre. Vi have i øvrigt ogsaa nu Politidirektørens Protokol i visse Tilfælde, nemlig for hans Betjente og for løsagtige Fruentimmer og deslige, hvem han straffer, og det kunde man jo kalde en dømmende Myndighed. Men ellers have vi ikke noget med Politidirektørens Protokol at gøre, vi have den altsaa ikke paa nogen Maade i den Forstand, hvori den blev ført før 1863. Lovforslaget giver ikke Politidirektøren Myndighed til at ikende Bøder. Han har kun Lov til og skal i Befolkningens Interesse, hvor han finder, der er Grund dertil, give vedkommende Lejlighed til at rette for sig uden Retsforfølgning. Vil vedkommende ikke, lader han være.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.